

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupený: JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 11. 2025, č. j. 54 A 7/2025-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Petra Neubauera **se určuje** částkou 5 070 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku krajského soudu, který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUJCK 57005/2025; tímto žalovaný z části potvrdil a zčásti změnil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 7. 4. 2025, č. j. SO/18831/2024, kterým byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedených přestupků se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 4. 5. 2024 ve 22:55 hodin v Českých Budějovicích na křižovatce ulic Čechova a Mánesova jel na jízdním kole ulicí Čechovou ve směru jízdy od Alešovy ulice, směrem k ulici Mánesova a v čase 22:55:28 hodin na křižovatce ulic Čechova a Mánesova nerespektoval signál S 1a „Signál s červeným světlem Stůj!“ daný světelným signalizačním zařízením při řízení provozu na křižovatce pro jeho směr jízdy a vozidlo nezastavil před vodorovnou dopravní značkou č. V 5 „Příčná čára souvislá“, kdy do křižovatky vjel v době svícení tohoto signálu pro jeho směr jízdy, čímž porušil § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 zákona o silničním provozu a dále tím, že za snížené viditelnosti /noční doba/ na jízdním kole neměl za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a ani neměl zapnutou svítidlo bílé barvy s přerušovaným světlem, čímž porušil § 58 odst. 5 zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedených přestupků uložil správní orgán I. stupně stěžovateli podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb.,

o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“), za použití § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 8 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků, jež vyčíslil na 2 500 Kč. Žalovaný svým rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že stěžovateli uloženou pokutu mimořádně snížil dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky na 1 500 Kč a uloženou povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků na 1 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] V **žalobě** stěžovatel namítal, že po cyklistovi nelze požadovat uposlechnutí každé dopravní značky, protože by se vytratily výhody cyklojízdy, dále že žalovaný i správní orgán I. stupně nesprávně aplikují § 4 zákona o silničním provozu, když upřednostňují písm. b) a c) před písm. a) uvedeného ustanovení. Dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že dopravní značení nebylo umístěno v souladu s požadavky § 78 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu. Dle stěžovatele byla volba osvětlení na cyklistovi samotném a byla rovněž odvislá od prostředí, kde se zrovna pohybuje. V tomto kontextu namítal, že držel funkční svítilnu, kterou však musel tlumit, aby neozářil protijedoucí vozidla a nikoho neohrozil. Konstatoval, že jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně svými rozhodnutími zvyšují míru světelného smogu ve městě České Budějovice, přičemž cyklista je pro pěšího rozpoznatelný lépe podle zvuků, které vydává, než podle toho, jak je osvětlen. Namítal nepřiměřenost uloženého trestu, který nedostatečně reflektoval jeho majetkové poměry a skutečnost, že dosud nebyl na úseku dopravy přestupkově postihován.

[3] **Krajský soud** neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn za pomoci provedených důkazů, žalovaný dle krajského soudu dospěl ke správnému závěru, že dopravní značení a pravidla pro provoz na pozemních komunikacích platí pro všechny účastníky silničního provozu a dále že ani cyklista si nemůže dělat vlastní úsudek o potřebnosti a nutnosti provozu dopravního značení. Stejně tak byla obecně vypořádána námitka týkající se dopravní situace v Českých Budějovicích. Dle krajského soudu bylo také jednoznačně na základě důkazů prokázáno, že stěžovatel nebyl při průjezdu danou křižovatkou vůbec osvětlen, což bylo v rozporu s § 58 odst. 5 zákona o silničním provozu; pokud nebyl stěžovatel osvětlen žádným z uvedených způsobů, není další zkoumání toho, jaký z uvedených způsobů osvětlení by byl přípustný, vzhledem k podmínkám a okolnostem daného případu relevantní; stejně tak to, zda, popř. jakým způsobem držel stěžovatel při jízdě v ruce svítilnu. Krajský soud neshledal, že by mu příslušelo rozebírat otázku týkající se světelného znečištění města České Budějovice či že by měl posuzovat, zda je cyklista pro chodce lépe rozeznatelný zrakem či sluchem. K přiměřenosti uloženého správního trestu krajský soud uvedl, že žalovaný zohlednil stěžovatelovu nemajetnost a uloženou pokutu snížil, přičemž v daném případě nebylo možno uložit trest formou napomenutí; žalovaný dle krajského soudu postupoval zcela v souladu se zákonem.

[4] V **kasací stížnosti** stěžovatel konkrétní důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. nevymezil; namítá, že držel v ruce při jízdě na kole funkční svítilnu, jejíž tok světla mohl být dočasně přerušen. Dle stěžovatele se nejednalo o přestupek, jelikož nikoho neohrozil. Dle stěžovatele strážníci městské policie především zkoumali, zda má na jízdním kole připevněn světlomet. Dále namítal, že svítilna je natolik malá, že policejní kamera nebyla

pokračování

schopná zaznamenat, zda svítí, či nikoliv; stěžoval se však domnívá, že svítlna byla pro jeho osvětlení na kole naprosto dostačující. Stěžovatel rozporuje závěr učiněný žalovaným, že svítlna v době jeho jízdy nesvítla. Namítá, že strážníci místo kontroly, zda má na kole přední světlomet, se měli přesvědčit, zda je svítlna funkční, což neučinili. Dále stěžovatel konstatuje, že zákon nepřikazuje, že by cyklista musel svírat řídítka všemi prsty, nýbrž ukládá, že je musí svírat oběma rukama, takže je možné, aby při jízdě na kole držel v ruce svítilnu.

[5] Dle stěžovatele jak krajský soud, tak i žalovaný ignorovali skutečnost, že semaforey mají dopravu usměrňovat ve špičce, nikoliv mimo ni. Stěžovatel také rozporoval závěr krajského soudu, že není možné za spáchané přestupky uložit napomenutí. Dle stěžovatele mu mělo být uloženo pouze napomenutí.

[6] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel rozporuje znění zákona o silničním provozu, dle jeho názoru nezohledňuje rozdíl mezi cyklistou a motoristou a vztahuje se na všechny, kteří nekráčí po končetinách. Rozporuje, že by cyklista měl znát veškeré dopravní předpisy. Dále namítá, že tento zákon je novelizován příliš často, novely jsou obsáhlé a nečitelné. Stěžovali vadí, že mu zákon o silničním provozu přikazuje jízdu v pravé části vozovky, že je mu zakázáno zastavit a stát na silniční vegetaci. Dále namítá, že cyklista je zákonem o silničním provozu nucen, aby byl osvětlen, zatímco jezdec na zvířeti tuto povinnost nemá. Dle stěžovatele povinnost osvětlení nutí stěžovatele chovat se arogantně a oslňovat ostatní účastníky silničního provozu. Dle něj není nutnost osvětlení světlometem příliš neohleduplná, i když stěžovatel reflektuje i možnost nahradit světlomet na dostatečně a souvisle osvětlené vozovce svítilnou vyzařující bílé světlo s přerušovaným tokem světla. Dle stěžovatele by zákon o silničním provozu měl být zrušen Ústavním soudem České republiky, jelikož je příliš detailní, nelogický a nepředvídatelný. Namítá rovněž, že výše pokuty je pro cyklistu likvidační.

[7] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat tím, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Dle § 104a s. ř. s. *„Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“*

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil nejprve již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dále též viz usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28. O přijatelnou kasační stížnost se ve smyslu citované judikatury může jednat v následujících

typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[11] Důvod přijatelnosti vymezil stěžovatel ve svém podání ze dne 3. 1. 2026; dle něj je kasační stížnost přijatelná, neboť českými soudy nebyla doposud řešena otázka, zda je bílá svítlna s přerušovaným svitem totéž co blikávka a zda splňuje zákonné normy; dále zda je přijatelné, aby světlomet na kole oslňoval protijedoucího; předkládá otázku, zda je zakázáno, aby cyklista za jízdy takovou svítilnu držel; zda je přípustné, aby byly semaforey funkční jak ve dne i v noci; a aby bylo po cyklistech a chodcích vynucováno, že musí během dopravní špičky přecházet pouze na zelenou, pokud nepanují mimořádné okolnosti.

[12] Nejvyšší správní soud v uvedených námitkách stěžovatele žádné relevantní důvody svědčící přijatelnosti kasační stížnosti neshledal.

[13] Stěžovatel nepopírá, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu; „*v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo, nebo na pokyn k zastavení vozidla daný osobou k tomu oprávněnou při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích*“. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je stanoveno, že „*při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“. Ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče „*signál s červeným světlem „Stůj!*“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „*Příčná čára souvislá*“, „*Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!*“ a „*Příčná čára souvislá s nápisem STOP*“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením“. Stěžovatel činí sporným toliko skutkový stav popsáný u přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy jízdy za snížené viditelnosti bez patřičného osvětlení; stěžovatel tvrdil, že měl v ruce svítilnu, jejíž světlo tlumil dlaní, aby neozařoval protijedoucí vozidla.

[14] Stěžovatel namítá, že v ruce držel svítilnu, která by měla splňovat povinnost stanovenou dle § 58 odst. 5 zákona o silničním provozu; „*cyklista je povinen za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítilnu se světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. Je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může cyklista použít náhradou za světlomet svítilnu bílé barvy s přerušovaným světlem*“. Snížená viditelnost je definována v § 2 písm. ff) stejného zákona; „*snížená viditelnost je situace, kdy účastníci provozu na pozemních komunikacích dostatečně zřetelně nerozeznají jiná vozidla, osoby, zvířata nebo předměty na pozemní komunikaci, například od soumraku do svítání, za mlhy, sněžení, hustého deště nebo v tunelu*“. Jelikož se stěžovatel dopustil přestupku v nočních hodinách, je nepochybné, že byla snížená

pokračování

viditelnost z důvodu tmy; bylo tedy povinností stěžovatele chovat se s v souladu s § 58 odst. 5 zákona o silničním provozu.

[15] Stěžovatel uvedl, že svítlna nesvítla, jelikož ji zakrýval vlastní rukou, aby neoslňoval ostatní účastníky silničního provozu. Ale právě tímto zakrytím svítilny se dopustil výše zmíněného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, *„kdy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona“*, - výše zmíněný § 58 odst. 5 stejného zákona, § 32 odst. 5 jej doplňuje, když stanoví, že *„činná plocha světel nesmí být zakryta nebo nadměrně znečištěna“*. Stěžovatel tedy nemůže svítilnu zakrývat a svépomocí tok světla přerušovat; má se primárně věnovat řízení kola a držet řídítka oběma rukama. Zákon sice explicitně nevymezuje, že cyklista musí svírat řídítka všemi prsty, ale ze základů jízdy na kole vyplývá, že je nutné držet řídítka oběma rukama a prsty využívat primárně na brždění, nikoliv k držení svítilny a manuální regulaci jejího světelného toku.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní spis obsahuje dostatečné důkazy prokazující skutkový stav: videozáznam z kamer služebního vozidla městské policie, osobních kamer zasahujících strážníků městské policie, schéma křižovatky CB.07 Mánesova a Čechova a dokument nadepsaný signální plány CB07; z nich vyplývá, že svítlna nebyla vůbec v době stěžovatelovy jízdy na kole zapnutá. Krajský soud při posouzení věci vycházel z dostatečně spolehlivě zjištěného skutkového stavu a závěry k nimž dospěl, mají oporu ve spise.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že u přestupků spáchaných stěžovatelem byly zřetelně naplněny jak materiální, tak i formální znaky přestupku. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv k ohrožení zájmů konkrétních jednotlivců. Nejvyšší správní soud již ve svých dřívějších rozhodnutích dospěl ke stejnému závěru, že působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013-26, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).

[18] Přiměřeností uložené správní pokuty a zohledněním osobních majetkových poměrů stěžovatele se již Nejvyšší správní soud v minulosti také zabýval (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). S ohledem na § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy v situaci spáchání dvou přestupků, se pro posouzení této dolní hranice sazby vychází z ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Žalovaný správně vycházel z částky 7 000 Kč dle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu (nejnižší hranice, na které se pokuta uloží). V případě stěžovatele byl žalovaným v jeho prospěch aplikován § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje mimořádné snížení výměry trestu pod zákonnou hranici vzhledem k sociálním a majetkovým poměrům. Dle odstavce 2 tohoto ustanovení *„je-li výměra pokuty mimořádně snižována, musí být uložena pokuta alespoň ve výši jedné pětiny dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem“*. Jedna pětina (z částky 7000 Kč), která činí 1 400 Kč, byla tedy minimální částkou, která mohla, resp. musela, být jako nejnižší pokuta stěžovateli uložena. Celková pokuta za vícero přestupků ve výši 1 500 Kč není dle Nejvyššího správního soudu nepřiměřeně vysoká.

[19] Dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu za přešupek se uloží pokuta (nikoliv le uložit pokutu, jak je tomu u jiných ustanovení); z uvedeného již gramatickým výkladem vyplývá, že napomenutí uložit nelze. Při výkladu tohoto ustanovení je zásadní, že je stanovena spodní hranici sazby pro uložení pokuty. Společně s aplikovaným § 44 zákona o silničním provozu zákonodárce jasné vymezil, že není možné uložit pokutu nulovou a případné napomenutí, jelikož dle § 36 zákona o odpovědnosti za přešupky není možné společně s pokutou uložit správní trest napomenutí. Snížení správního trestu je možné dle § 42 zákona o odpovědnosti za přešupky, který umožňuje podmíněné upuštění od uložení správního trestu, případně § 43 citovaného zákona a § 44 zákona o odpovědnosti za přešupky, který umožňuje snížení výše správní pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem. Je na správním uvážení správního orgánu, pokud jsou splněny zákonné podmínky, jaký z těchto institutů využije. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že správní uvážení podléhá omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS), při němž soud zkoumá, zda správní orgán při své volné správní úvaze nevybočil ze zákonných mezí nebo ji nezneužil. Nejvyšší správní soud nic takového v postupu žalovaného neshledal.

[20] Nutno závěrem podotknout, že stěžovatel přdestírá soudům k posouzení otázky, které nespadaí do jejich působnosti; otázka, zda je nutné, aby semaforey v Českých Budějovicích byly v provozu i v nočních hodinách, tedy mimo dopravní špičku, jakož i rozvržení fungování semaforů ve městě České Budějovice je nepochybně věcí samosprávy, nikoliv v kompetenci soudů. Není úkolem krajského, potažmo kasačního soudu ani hodnotit kvalitu a přehlednost silničního zákona či rozsah povinností stanovených cyklistům či jiným účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud připomíná, že ke snížení nehodovosti na silnicích je nutné, aby všichni účastníci silničního provozu důsledně dodržovali veškerá pravidla a respektovali dopravní značení, cyklisty, kteří jsou navíc jako účastníci silničního provozu více zranitelnou skupinou, nevyjímaje. Nejvyšší správní soud chápe, že pro stěžovatele může být pokuta citelná, ale nesdílí jeho přesvědčení, že by pro něj, jako pro cyklistu, měla být nižší. Je nepochybné, že stěžovatel na jízdním kole je schopen způsobit pravděpodobně při kolizi s automobilem menší škodu na majetku poškozeného, ale naopak hrozí jemu možnost vyšší újmy na jeho zdraví či životě, což je zájem, který je nutno chránit především. Tolerování či ukládání nižších sankcí těm účastníkům silničního provozu, kteří nejsou řidiči motorového vozidla, by mohlo vést k nebezpečnému precedentu, který by v konečném důsledku vedl ke snížení bezpečnosti silničního provozu, což je nežádoucí situace.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se krajský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Stěžovateli byl usnesením

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2026, č. j. 5 As 262/2025-, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce. V takovém případě hradí odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta stát. Zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby je určena dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč. K tomu zástupci stěžovatele náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč. Celková odměna zástupce stěžovatele tak činí 5 070 Kč. Tato částka bude vyplacena zástupci stěžovatele z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu